

HABAKUK

Volt egyszer egy király, s volt neki egy hopmestere, Habakuk. Mindig őt hívatta, ha valamit nem tudott, vagy gond nyomta a lelkét, és Habakuknak mindenre volt válasza. Egy napon aztán a király elé járultak sorban az udvari tudósok, mert unták már a hopmester csalafintaságát.

– Felséges királyunk, Habakuk a mi tudásunkkal kápráztatja el felségedet. Amikor hozzá fordul tanácsért, ő mindig haladékosat kér a válasza, és hozzánk fut megtudakolni, mit feleljen. Mi kifundáljuk a választ, ő meg előadja felségednek, mintha maga találta volna ki.

– Hát így állnánk? No, majd próbára teszem! – állt rá a király, s mindjárt magához rendelte az udvarmestert.

– No, Habakuk, három fogós kérdésre keresem a választ! Hol kel fel a nap? Milyen messze van a föld az égtől? És mit gondolok én?

– Felséges királyom – izgett-mozgott a ceremóniamester –, nehéz kérdések ezek. Három napot kérek, addigra meghányom-vetem a dolgot.

– Rendben van, bölcs szolgám, Habakuk – hagyta rá a király.

Főtt is a feje szegény Habakuknak! A tudósokhoz nem mehetett, azok már szóba sem álltak vele. Ő meg hiába törte a fejét, egy épkezláb gondolat sem jutott eszébe. A palotában nem volt maradása, csak bandukolt az úton egymagában.

– Adjon isten, hopmester uram! Miért oly bús a kedve? – köszönt rá a juhász a juhok mellől.

– Hej, ne is kérdezd, nagy az én gondom! – motyogta Habakuk, aztán egy kis unszólásra csak elmesélte, mi bántja.

– Bizony, nehéz feladványok ezek, de majd én megfe-

lelek helyett a királynak – ajánlotta a juhász. Azonmód ruhát cserélt a ceremóniamesterrel, s ment egyenest a királyhoz.

– No, Habakuk, hol kel fel a nap? – szőlította meg a király, akinek fel sem tűnt, hogy nem az igazi hopmester járult elé.

– Felségednek a palotában, nekem a pusztán.

– A pusztán? – csodálkozott a király.

– Ma ott virradt rám, mert hajnal óta a határt jártam.

– Jó, legyen. Elfogadom a választ. És Habakuk, milyen messze van a föld az égtől?

– Az bizony ugyanolyan messze van, mint az ég a földtől.

– Helyes, helyes! Mégiscsak okos ember vagy te, Habakuk! No, és mit gondolok én most?

– Azt gondolja felséged, hogy Habakuk, a hopmester áll felséged színe előtt, pedig csak a juhász az, ő meg őrizi helyettem a nyáját.

– Hát így állunk? Akkor mostantól te vagy az én udvarmesterem. Habakuk meg csak maradjon a nyáj mellett.

Így lett a juhászból hopmester, a hopmesterből pedig juhász.

